

ikke har råd til at hjælpe de svageste i samfundet, sådan som vi alle sammen gerne ville.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

SF har fremlagt en skatteplan, som indebærer, at der for lav- og mellemindkomster er skattelettelser. Det er det, vi har prioriteret, og det har vi fremlagt, og så finder vi pengene forskellige andre steder, for det hænger sammen. Vi har prioriteret lav- og mellemindkomster, hvor De Konservative helst ville have prioriteret højindkomster og mellemindkomster, og så blev det det, som er lavet nu. Men vi har valgt en prioritering inden for det. Vi vil sætte indkomstkatten ned, men vi vil så finde pengene andre steder. Men indkomstkatten skal ned for lav- og mellemindkomster.

Så til fru Marianne Jelved: Jeg er hundrede procent enig i, at gældsafvikling er vigtig, men det, vi ikke ville binde os på, var at sige, at man kunne klare det lige præcis på den måde, som blev opstillet.

Det betød jo ikke, at vi ikke de første år i fællesskab kunne arbejde ud fra det, og det gjorde vi jo også. Men det kunne jo godt være, at vi, hvor vi er nogle år længere fremme i tiden, må sige, at nu holder det nok ikke længere, for der er nogle uforudsete ting. Men hele den der tænkning om, at vi skal have gælden afviklet, er vi enige i. Det er jo en katastrofe at begynde at give skattelettelser nu til os, der også har skabt gælden. Vi skal have gælden afviklet, så kommende generationer ikke hænger på den.

Så med hensyn til børnepsykiatrien: Det er selvfølgelig rigtigt, at der kommer eksperter på på tirsdag, men det er jo korrekt, at ventelisterne er steget nu. Det betyder jo ikke, at der ikke var et problem før, det var der da i høj grad. Men så prioriterer man jo; så skal man prioritere. Er det så mine knæ og mine hofter, der er vigtige at få væk fra ventelisterne, eller er det børn, der er kede af det i sindet? Er det de formørkedes ventelister, der er vigtigere end min venteliste, hvis jeg har et halvdårligt knæ og en halvdårlig hofte? Der vælger man at prioritere. Og der er ikke skygge af tvivl om, hvad jeg ville have valgt i den her forbindelse; det er der overhovedet ikke tvivl om. For det er da langt værre at have et formørket sind, eller hvis man på en eller anden måde ikke kan finde ud af det, end det er, at jeg eventuelt har lidt ondt i hoften. Selvfølgelig skal det også klares, men hvis man skal vælge imellem det og se de lange ventelister, som man har

inden for børne- og ungdomspsykiatrien, så synes jeg, at det er uanstændigt. Det er umenneskeligt, og det er ikke acceptabelt for et samfund som vores, som i øvrigt i høj grad er rigt, rigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for den tredje og sidste korte bemærkning til hr. Frandsen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er ét sted, hvor hr. Aage Frandsen og jeg godt kan blive enige, og det er jo, at det meget handler om at prioritere. Gør man noget et sted, så kan det blive svært at gøre noget et andet sted. Derfor sagde vi, at nu måtte der gøres noget ved ventelisterne til sygehusene. Det kan ikke nytte noget, at folk i Danmark skal vente så længe på en sygehusbehandling. Og da prioriterede vi og tog 1,5 mia. kr. fra ulandsbistanden. Vi mente, at der var for mange penge dér i forhold til, hvad man kunne bruge forsvarligt, og vi brugte dem så målrettet på at sikre bekæmpelse af ventelisterne.

Kl. 11.40

Det var SF imod. SF var imod den prioritering. SF ønskede ikke, der skulle bruges 1,5 mia. kr. mere finansieret på den måde til ventelistebekæmpelse. Så kan man sagtens sige, at man vil alt muligt andet, men det ville SF jo ikke.

Nu har vi så i 2002-2003, som jeg nævnte før, afsat nogle midler, og der er også afsat noget via satspuljemidlerne, som er målrettet til bekæmpelse af ventelisterne til børne- og ungdomspsykiatrien. Det er sandsynligvis ikke nok, og derfor må den bestræbelse med at finde målrettede midler til at bekæmpe ventelisterne i børne- og ungdomspsykiatrien forstærkes. Det må vi have en drøftelse af også frem til på tirsdag: Hvordan gør vi det?

Her er det jo heller ikke fuldstændig uvæsentligt, hvis man vil gøre det, seriøst at se på: Hvorfor er der et stigende behov? Hvad er det, der gør, at børn og unge i dag i stigende grad melder sig som potentielle patienter i det her system? Det kunne være, at det var en væsentlig debat at have, inden man bare siger, at nu må man i øvrigt lige nedprioritere hr. Aage Frandsens hofte- eller knæoperation, for nu er der nogle her, man skal bruge flere midler til. Man skal bruge flere midler, men man skal finde ud af at gøre det rigtigt. Der er afsat penge. Vi foreslår, at der afsættes flere penge; at man går videre ad den vej.